

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a șasea extinsă)

29 iunie 2022(*)

„Marcă a Uniunii Europene – Procedură de declarare a nulității – Marca Uniunii Europene figurativă La Irlandesa 1943 – Cauze de nulitate absolută – Declararea nulității de către Camera superioară de recurs a EUIPO – Elemente de probă prezentate pentru prima dată în fața Tribunalului – Data pertinentă pentru examinarea unei cauze de nulitate absolută – Marcă de natură să înșele publicul – Articolul 7 alineatul (1) litera (g) din Regulamentul (CE) nr. 207/2009 [devenit articolul 7 alineatul (1) litera (g) din Regulamentul (UE) 2017/1001] – Rea-credință – Articolul 52 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009 [devenit articolul 59 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul 2017/1001]”

În cauza T-306/20,

Hijos de Moisés Rodríguez González, SA, cu sediul în Las Palmas de Gran Canaria (Spania), reprezentată de J. García Domínguez, avocat,

reclamantă,

împotriva

Oficiului Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO), reprezentat de A. Folliard-Monguiral, D. Hanf și E. Markakis, în calitate de agenți,

pârât,

cealaltă parte din procedura care s-a aflat pe rolul Camerei superioare de recurs a EUIPO fiind

Irlanda,

și

cealaltă parte din procedura care s-a aflat pe rolul Camerei superioare de recurs a EUIPO, intervenientă la Tribunal, fiind

Ornuu Co-operative Ltd, cu sediul în Dublin (Irlanda), reprezentată de E. Armijo Chávarri și A. Sanz Cerralbo, avocați,

TRIBUNALUL (Camera a șasea extinsă),

compus din doamna A. Marcoulli, președintă, și domnii S. Frimodt Nielsen, J. Schwarcz (raportor), C. Iliopoulos și R. Norkus, judecători,

grefier: doamna A. Juhász-Tóth, administratoare,

având în vedere faza scrisă a procedurii,

în urma ședinței din 3 februarie 2022,

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Prin acțiunea întemeiată pe articolul 263 TFUE, reclamanta, Hijos de Moisés Rodríguez González, SA, solicită anularea Deciziei Camerei superioare de recurs a Oficiului Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO) din 2 martie 2020 (cauza R 1499/2016-G) (denumită în continuare „decizia atacată”).

Istoricul cauzei

- 2 La 6 august 2013, reclamanta a depus la EUIPO o cerere de înregistrare a unei **mărci** a Uniunii Europene, în temeiul Regulamentului (CE) nr. 207/2009 al Consiliului din 26 februarie 2009 privind marca Uniunii Europene (JO 2009, L 78, p. 1), cu modificările ulterioare [înlocuit prin Regulamentul (UE) 2017/1001 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 iunie 2017 privind marca Uniunii Europene (JO 2017, L 154, p. 1)].
- 3 Marca a cărei înregistrare a fost solicitată este semnul figurativ următor:

- 4 La 3 ianuarie 2014, marca solicitată a fost înregistrată pentru următoarele produse din clasa 29, în sensul Aranjamentului de la Nisa privind clasificarea internațională a produselor și serviciilor în vederea înregistrării mărcilor din 15 iunie 1957, cu revizuirile și modificările anterioare: „Carne, pește, păsări și vânat; extracte din carne; fructe și legume conservate, congelate, uscate și fierte; jeleuri, dulcețuri, compoturi; ouă; lapte și produse lactate; uleiuri și grăsimi comestibile”.
- 5 La 7 ianuarie 2015, Irlanda și intervenienta, Ornua Co-operative (a cărei denumire era anterior Irish Dairy Board Co-operative Ltd), au depus o cerere de declarare a nulității mărcii contestate pentru toate produsele menționate la punctul 4 de mai sus.
- 6 Cererea de declarare a nulității susținea că marca are un caracter înșelător în temeiul dispozițiilor coroborate ale articolului 52 alineatul (1) litera (a) și ale articolului 7 alineatul (1) litera (g) din Regulamentul nr. 207/2009 [devenite articolul 59 alineatul (1) litera (a) și articolul 7 alineatul (1) litera (g) din Regulamentul 2017/1001] și că înregistrarea sa fusese solicitată cu rea-credință în sensul articolului 52 alineatul (1) litera (b) din același regulament [devenit articolul 59 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul 2017/1001].
- 7 Prin decizia din 15 iunie 2016, divizia de anulare a respins în totalitate cererea de declarare a nulității. Aceasta a considerat că articolul 7 alineatul (1) litera (g) din Regulamentul nr. 207/2009 nu era aplicabil întrucât caracterul înșelător al mărcii contestate trebuia stabilit la data depunerii cererii de înregistrare a acesteia. În speță, orice eventuală inducere în eroare ar rezulta din utilizarea acestei **mărci** după încetarea acordului comercial încheiat între reclamantă și intervenientă, care era în vigoare în perioada 1967-2011. Or, o astfel de situație ar fi vizată în mod specific de cauza de decădere prevăzută la articolul 51 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 207/2009 [devenit articolul 58 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul 2017/1001]. Divizia de anulare a respins de asemenea argumentul invocat în temeiul articolului 52 alineatul (1) litera (b) din acest regulament, considerând că nu se putea trage nicio concluzie privind reaua-credință din faptul că cererea de înregistrare a mărcii contestate a fost depusă după încetarea relației comerciale cu intervenienta.
- 8 La 12 august 2016, Irlanda și intervenienta au formulat o cale de atac la EUIPO împotriva deciziei diviziei de anulare.
- 9 Prin decizia din 6 decembrie 2017, prezidiul camerelor de recurs a trimis cauza Camerei superioare de recurs.
- 10 Prin decizia atacată, Camera superioară de recurs a EUIPO a considerat că, la data depunerii cererii de înregistrare, marca contestată era utilizată în mod înșelător. Aceasta a constatat de asemenea că

înregistrarea sa fusese solicitată cu rea-credință. În consecință, a anulat decizia diviziei de anulare și a declarat nulitatea mărcii contestate.

Concluziile părților

- 11 Reclamanta solicită Tribunalului:
  - anularea deciziei atacate;
  - obligarea EUIPO și a intervenientei la plata cheltuielilor de judecată.
- 12 EUIPO și intervenienta solicită Tribunalului:
  - respingerea acțiunii;
  - obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.
- 13 Irlanda nu a depus memoriu în răspuns și nu a formulat, așadar, nicio concluzie în prezenta cauză.

În drept

- 14 Având în vedere data introducerii cererii de înregistrare în cauză, și anume 6 august 2013, care este determinantă pentru identificarea dreptului material aplicabil, faptele din speță sunt reglementate de dispozițiile materiale ale Regulamentului nr. 207/2009 [a se vedea în acest sens Hotărârea din 29 septembrie 2021, Univers Agro/EUIPO – Shandong Hengfeng Rubber & Plastic (AGATE), T-592/20, nepublicată, EU:T:2021:633, punctul 19 și jurisprudența citată]. Pe de altă parte, în măsura în care, potrivit unei jurisprudențe constante, normele de procedură sunt în general considerate aplicabile la data intrării lor în vigoare [a se vedea în acest sens Hotărârea din 8 septembrie 2021, Qx World/EUIPO – Mandelay (EDUCTOR), T-84/20, nepublicată, EU:T:2021:555, punctul 17 și jurisprudența citată], prezentul litigiu este guvernat de dispozițiile procedurale ale Regulamentului (UE) 2017/1001.
- 15 Prin urmare, în speță, în ceea ce privește normele de fond, trimerile la articolul 59 alineatul (1) literele (a) și (b) și la articolul 7 alineatul (1) litera (g) din Regulamentul 2017/1001 făcute de Camera superioară de recurs în decizia atacată și de părțile din procedură trebuie înțelese ca vizând articolul 52 alineatul (1) literele (a) și (b) și articolul 7 alineatul (1) litera (g) din Regulamentul nr. 207/2009, cu un conținut identic.

Cu privire la înscrisurile prezentate pentru prima dată în fața Tribunalului

- 16 EUIPO și intervenienta invocă inadmisibilitatea anexelor A.6-A.8 la cererea introductivă. Aceștia arată că anexele respective conțin documente care nu au fost prezentate niciodată în cadrul procedurii administrative în fața EUIPO și care trebuie, așadar, potrivit unei jurisprudențe constante, să fie declarate inadmisibile.
- 17 Este necesar să se constate, așa cum susțin EUIPO și intervenienta, că anexele A.6-A.8 la cererea introductivă au fost prezentate pentru prima dată în fața Tribunalului. Anexele A.6 și A.7 conțin documente referitoare la cheltuieli de publicitate, precum și anumite facturi și date privind vânzările anuale sub marca contestată. Ele urmăresc să dovedească amploarea cotei de piață și a notorietății mărcii menționate în Insulele Canare (Spania) și caracterul distinctiv dobândit de aceasta. Anexa A.8 constă într-o declarație sub jurământ a unuia dintre reprezentanții reclamantei, datată 15 mai 2020, și anume ulterior deciziei atacate, care a fost adoptată la 2 martie 2020.
- 18 Aceste documente, prezentate pentru prima dată în fața Tribunalului, nu pot fi luate în considerare. Astfel, acțiunea în fața Tribunalului vizează controlul legalității deciziilor camerelor de recurs ale EUIPO în sensul articolului 72 din Regulamentul 2017/1001, așa încât rolul Tribunalului nu este acela de a reexamina împrejurările de fapt în lumina înscrisurilor prezentate pentru prima dată în fața sa. Prin urmare, înscrisurile menționate mai sus trebuie înlăturate fără a fi necesar să se examineze forța lor probantă [a se vedea în acest

sens Hotărârea din 24 noiembrie 2005, Sadas/OAPI – LTJ Diffusion (ARTHUR ET FELICIE), T-346/04, EU:T:2005:420, punctul 19 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 18 martie 2016, Karl-May-Verlag/OAPI – Constantin Film Produktion (WINNETOU), T-501/13, EU:T:2016:161, punctul 17].

Cu privire la fond

Observații introductive cu privire la motivele invocate de reclamantă și cu privire la structura deciziei atacate

- 19 Reclamanta invocă două motive, întemeiate, primul, pe încălcarea dispozițiilor coroborate ale articolului 52 alineatul (1) litera (a) și ale articolului 7 alineatul (1) litera (g) din Regulamentul nr. 207/2009, referitoare la mărcile de natură să înșele publicul, și, al doilea, pe încălcarea articolului 52 alineatul (1) litera (b) din același regulament, această dispoziție vizând cererile de înregistrare a unor **mărci** depuse cu rea-credință.
- 20 Decizia atacată își întemeiază raționamentul pe doi piloni, care corespund primului și celui de al doilea motiv.
- 21 În cazul în care partea dispozitivă a unei decizii se întemeiază pe mai mulți piloni de raționament, fiecare dintre aceștia fiind suficient în sine pentru fundamentarea părții dispozitive menționate, acest act nu trebuie anulat, în principiu, decât dacă fiecare dintre pilonii respectivi este afectat de nelegalitate. În această ipoteză, o eroare sau o altă nelegalitate care ar afecta doar unul dintre pilonii raționamentului nu poate fi suficientă pentru a justifica anularea deciziei în litigiu, având în vedere că această eroare nu ar fi putut avea o influență determinantă în ceea ce privește partea dispozitivă reținută de instituția care a emis această decizie [Hotărârea din 20 ianuarie 2021, Jareš Procházková și Jareš/EUIPO – Elton Hodinářská (MANUFACTURE PRIM 1949), T-656/18, nepublicată, EU:T:2021:17, punctul 19 și jurisprudența citată; a se vedea de asemenea în acest sens Hotărârea din 29 ianuarie 2020, Vinos de Arganza/EUIPO – Nordbrand Nordhausen (ENCANTO), T-239/19, nepublicată, EU:T:2020:12, punctul 49 și jurisprudența citată].
- 22 În consecință, decizia atacată nu poate fi anulată decât dacă ambii piloni ai raționamentului Camerei superioare de recurs sunt afectați de nelegalitate.
- 23 În plus, trebuie să se constate că, înainte de a stabili dacă marca contestată era înșelătoare și dacă cererea de înregistrare a acesteia a fost depusă cu rea-credință, Camera superioară de recurs a examinat caracteristicile sale intrinseci, acestea servind drept bază pentru raționamentul enunțat în decizia atacată. Prin urmare, este necesar să se verifice mai întâi dacă această examinare a fost efectuată corect, înainte de a statua cu privire la cele două motive invocate de reclamantă.

Cu privire la calitățile intrinseci ale mărcii contestate și la produsele acoperite de aceasta

- 24 Camera superioară de recurs a constatat că marca contestată este un semn figurativ, compus din cuvintele „Ia” și „Irlandesa”, cu caractere albe pe o etichetă verde încadrată cu galben, și care conține sub aceste cuvinte un desen de asemenea în galben și mențiunea „1943” cu caractere mici.
- 25 În continuare, Camera superioară de recurs a dedus din faptul că cuvintele cuprinse în marcă sunt în limba spaniolă că publicul relevant ar fi consumatorul mediu hispanofon căruia îi sunt destinate produsele în cauză, și anume produse alimentare din clasa 29. În opinia sa, elementul verbal al mărcii contestate era elementul dominant și însemna în mod clar pentru acest consumator că cineva (o femeie) sau un lucru era de origine irlandeză.
- 26 Camera superioară de recurs a adăugat că este de notorietate faptul că culoarea verde era utilizată pentru a reprezenta Irlanda, de exemplu cu ocazia unor festivități internaționale cum ar fi ziua Sfântului Patrick. Aceasta a observat că Irlanda era cunoscută sub numele de „insula de smarald”, cu referire la verdele peisajelor sale. Camera superioară de recurs a concluzionat că această culoare ar confirma percepția publicului potrivit căreia produsele care poartă marca contestată ar fi de origine irlandeză, cu atât mai mult cu cât aceste produse erau produse alimentare care puteau fi produse în Irlanda și dintre care unele, precum carnea, peștele și untul, erau cunoscute pentru calitatea lor dacă erau de origine irlandeză.
- 27 Niciun element nu conduce la repunerea în discuție a analizei Camerei superioare de recurs în ceea ce privește caracteristicile intrinseci ale mărcii contestate și referitoare la semnificația acesteia pentru publicul relevant.

- 28 Astfel, prin dimensiunea sa relativă și poziția sa centrală, elementul verbal domină în marca contestată, în special în raport cu inscripția „1943”, scrisă cu caractere mici. Acesta domină și în raport cu desenul galben care se află imediat sub el. În această privință trebuie amintit că, atunci când o marcă este compusă din elemente verbale și figurative, cum este situați în speță, cele dintâi sunt, în principiu, mai distinctive decât cele din urmă, întrucât consumatorul mediu se va referi cu mai multă ușurință la produsul în cauză citând numele decât descriind elementul figurativ al mărcii [a se vedea Hotărârea din 7 mai 2015, Cosmowell/OAPI – Haw Par (GELENGOLD), T-599/13, EU:T:2015:262, punctul 48 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 5 mai 2021, Grangé și Van Strydonck/EUIPO – Nema (âme), T-442/20, nepublicată, EU:T:2021:237, punctul 38].
- 29 Reclamanta a admis în cererea introductivă în fața Tribunalului că era de acord cu persoanele care au solicitat declararea nulității cel puțin cu privire la următoarele semnificații ale elementului verbal „la irlandesa” al mărcii contestate: „persoană originară din Irlanda, din țara Irlandei” sau „femeie irlandeză”, întrucât articolul hotărât feminin „la” se adăugă la aceste cuvinte. Ea arată că atât dicționarul limbii spaniole al Academiei Regale Spaniole, cât și dicționarul Collins al limbii engleze cuprind aceste semnificații, care sunt, în opinia sa, cele relevante în prezenta cauză.
- 30 Prin urmare, este necesar să se constate că elementul verbal dominant al mărcii contestate are o astfel de semnificație în limba spaniolă, ceea ce susține concluzia Camerei superioare de recurs potrivit căreia acest element indică în mod clar pentru consumatorul mediu hispanofon o origine irlandeză.
- 31 În ceea ce privește culoarea verde prezentă în marca contestată, trebuie amintit că faptele notorii sunt definite drept fapte care pot fi cunoscute de orice persoană sau care pot fi cunoscute din surse general accesibile [a se vedea Hotărârea din 13 decembrie 2018, Monolith Frost/EUIPO – Dovgan (PLOMBIR), T-830/16, EU:T:2018:941, punctul 32 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 10 iunie 2020, Louis Vuitton Malletier/EUIPO – Wisniewski (Reprezentarea unui motiv de damier), T-105/19, nepublicată, EU:T:2020:258, punctul 30 și jurisprudența citată].
- 32 Camera superioară de recurs a constatat în mod întemeiat că este de notorietate faptul că culoarea verde este utilizată pentru a reprezenta Irlanda. Ea a explicat în mod convingător că respectiva culoare are acest rol cu ocazia celebrării sărbătorii irlandeze a Sfântului Patrick și că Irlanda este cunoscută sub numele de „insula de smarald”, cu referire la verdele peisajelor sale.
- 33 Acest rol de reprezentare a Irlandei pe care îl are culoarea verde, deși nu este în mod necesar susceptibil să fie cunoscut de orice persoană, poate fi cunoscut totuși din surse general accesibile.
- 34 În această privință, în cererea introductivă, reclamanta face trimitere la un argument pe care l-a invocat în fața diviziei de anulare, potrivit căruia culoarea verde nu era decât un element al unui „joc evocator al semnului [contestat] cu prospețimea (pajiști verzi) și soarele (galben)”. Acest argument nu poate fi totuși primit întrucât, chiar presupunând că culoarea verde are un astfel de rol, el nu ar contrazice faptul notoriu constatat de Camera superioară de recurs potrivit căruia această culoare reprezintă Irlanda. De altfel, reclamanta nu a prezentat în fața Tribunalului niciun element de probă pentru a contesta exactitatea acestui fapt notoriu.
- 35 Pe de altă parte, fără a fi necesară pronunțarea cu privire la problema calității generale a produselor provenite din Irlanda, trebuie arătat că reclamanta nu a contestat nici că țara menționată produce carne, pește și produse lactate, aceste trei tipuri de produse fiind acoperite de marca contestată.
- 36 În consecință, având în vedere elementul verbal dominant „la irlandesa” și semnificația sa pentru publicul relevant, confirmată de culoarea verde care îl înconjoară, Camera superioară de recurs a concluzionat în mod întemeiat că, în cazul în care marca contestată ar fi aplicată pe produsele pe care le vizează, fără altă indicație, consumatorii hispanofoni ar stabili la prima vedere și fără nicio reflecție suplimentară o legătură directă între semnificația acestui element verbal și o calitate a produselor menționate, și anume proveniența lor geografică, și că, la vederea mărcii aplicate pe respectivele produse, ei ar crede, așadar, că acestea din urmă provin din Irlanda.

Cu privire la primul motiv, întemeiat pe încălcarea dispozițiilor coroborate ale articolului 52 alineatul (1) litera (a) și ale articolului 7 alineatul (1) litera (g) din Regulamentul nr. 207/2009

- 37 Primul motiv se împarte în trei aspecte. Mai întâi, prin intermediul primului aspect, reclamanta reproșează Camerei superioare de recurs faptul că a aplicat unei proceduri de declarare a nulității condițiile aplicabile

cauzelor de decădere. În continuare, prin intermediul celui de al doilea aspect, ea susține că decizia atacată a aplicat în mod eronat articolul 7 alineatul (1) litera (g) din Regulamentul nr. 207/2009. În sfârșit, în ceea ce privește al treilea aspect al primului motiv, apreciază că Camera superioară de recurs ar fi trebuit să țină seama de caracterul distinctiv dobândit de marca contestată.

- 38 Este necesar să se examineze mai întâi al treilea aspect al primului motiv, apoi să se analizeze împreună primul și al doilea aspect ale acestuia.

– *Cu privire la al treilea aspect al primului motiv, întemeiat pe faptul că Camera superioară de recurs ar fi trebuit să țină seama de caracterul distinctiv dobândit de marca contestată*

- 39 Reclamanta reproșează Camerei superioare de recurs că nu a luat în considerare anumite elemente care indică faptul că marca contestată dobândise în timp un caracter distinctiv. În această privință, reclamanta invocă durata utilizării mărcii, fără întrerupere începând din anul 1967, faptul că ar fi singura care a utilizat marca respectivă în Spania și cota de piață importantă pe piața untului pe care ar deține-o de mult timp în Insulele Canare sub aceeași marcă.

- 40 EUIPO și intervenienta contestă argumentele reclamantei.

- 41 Este necesar să se constate, după cum arată în mod întemeiat EUIPO, că dispozițiile Regulamentului nr. 207/2009 care privesc caracterul distinctiv dobândit de o marcă prin utilizarea acesteia, ca excepție de la anumite motive absolute de refuz sau de nulitate, nu se aplică mărcilor considerate înșelătoare. Astfel, nici articolul 7 alineatul (3), nici articolul 52 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009 [devenite articolul 7 alineatul (3) și articolul 59 alineatul (2) din Regulamentul 2017/1001] nu fac referire la articolul 7 alineatul (1) litera (g) din același regulament. Aceste două dispoziții se referă numai la motivele prevăzute la articolul 7 alineatul (1) literele (b)-(d) din acest regulament [devenit articolul 7 alineatul (1) literele (b)-(d) din Regulamentul 2017/1001].

- 42 Prin urmare, al treilea aspect al primului motiv trebuie respins ca inoperant.

– *Cu privire la primul aspect al primului motiv, întemeiat pe faptul că Camera superioară de recurs nu ar fi trebuit să aplice unei proceduri de declarare a nulității condițiile aplicabile cauzelor de decădere și cu privire la al doilea aspect al primului motiv, întemeiat pe o aplicare eronată a articolului 7 alineatul (1) litera (g) din Regulamentul nr. 207/2009*

- 43 În cadrul primului aspect al primului motiv, reclamanta arată că legislația Uniunii Europene în materia mărcilor distinge între cauze de nulitate și cauze de decădere. Or, în speță, Camera superioară de recurs ar fi aplicat în mod eronat unei proceduri de declarare a nulității normele referitoare la decădere, ceea ce ar crea o situație de insecuritate juridică.

- 44 Reclamanta arată că o procedură de declarare a nulității necesită o analiză la data depunerii cererii de înregistrare a mărcii cu privire în special la natura acesteia, elementele care o compun și produsele pe care le desemnează, în timp ce o procedură de decădere implică examinarea utilizării mărcii de către titular după înregistrarea sa. Camera superioară de recurs ar fi săvârșit eroarea de a justifica declararea nulității mărcii contestate în raport cu utilizarea ulterioară înregistrării sale, în loc să se plaseze la data depunerii.

- 45 Potrivit reclamantei, divizia de anulare a considerat în mod întemeiat că persoanele care au solicitat declararea nulității au încercat să demonstreze caracterul înșelător al mărcii contestate întemeindu-se pe acte cu mult ulterioare depunerii sale la EUIPO, că aceste acte ar fi putut fi pertinente într-o procedură de decădere, dar nu într-o procedură de declarare a nulității, și că la data pertinentă a depunerii cererii de înregistrare nu exista o contradicție vădită între marca contestată și produsele pe care le desemna, ceea ce excludea orice caracter înșelător.

- 46 Reclamanta arată că utilizarea corectă a mărcii contestate ar trebui prezumată, în lipsa unei probe contrare, care ar trebui să corespundă datei depunerii cererii de înregistrare a mărcii, iar nu doar utilizării ulterioare a acesteia de către titular.

- 47 Ca răspuns la primul aspect al primului motiv invocat de reclamantă, EUIPO arată că, în conformitate cu dreptul aplicabil, Camera superioară de recurs a examinat cererea de declarare a nulității plasându-se la data depunerii cererii de înregistrare a mărcii contestate. Potrivit EUIPO, această marcă este intrinsec înșelătoare, având în vedere în special culorile sale, elementele sale figurative și renumele Irlandei pentru produsele agricole acoperite de marca contestată. În lipsa unei limitări explicite a listei acestor produse la cele de origine irlandeză, marca contestată ar induce publicul relevant în eroare în ceea ce privește proveniența lor geografică. Elementele de probă ulterioare cererii de înregistrare a mărcii, cum este catalogul din 2014, nu ar face decât să confirme evaluarea pe care Camera superioară de recurs a efectuat-o, plasându-se, astfel cum trebuia, la data depunerii cererii de înregistrare a mărcii contestate.
- 48 Cu privire la primul aspect al primului motiv, argumentele intervenientei coincid în esență cu cele ale EUIPO.
- 49 În cadrul celui de al doilea aspect al primului motiv, reclamanta arată că legătura dintre marca contestată și Irlanda nu este suficientă în sine pentru a induce în eroare consumatorul cu privire la natura produselor sau proveniența lor geografică întrucât semnul ar fi perceput ca evocator, în special deoarece conține elemente numerice și figurative. Semnul ar fi deci perceput ca o marcă, iar nu ca o indicație a unei origini geografice.
- 50 Pe de altă parte, reclamanta critică decizia atacată în măsura în care aceasta se întemeiază pe decizii anterioare ale Oficina Española de Patentes y Marcas (Oficiul Spaniol pentru Brevete și **Mărci**) prin care s-au respins cereri de înregistrare a unor **mărci** care conțin elementul „la irlandesa” similare depuse de reclamantă, precum și pe o decizie a diviziei de anulare a EUIPO prin care se declară nulitatea unei asemenea **mărci**. Potrivit reclamantei, aceste decizii privesc **mărci** care sunt diferite și care desemnau tocmai untul, în anumite cazuri și produse lactate, în timp ce marca contestată în prezenta cauză desemnează produsele din clasa 29 în ansamblul său.
- 51 Ca răspuns la al doilea aspect al primului motiv, EUIPO apreciază că argumentul reclamantei întemeiat pe un pretins caracter evocator al mărcii contestate nu este convingător. Referitor la deciziile anterioare citate în decizia atacată, EUIPO răspunde reclamantei că acestea erau pertinente în ceea ce privește percepția publicului relevant, iar Camera superioară de recurs se putea referi în mod legitim la ele pentru a confirma propriile concluzii.
- 52 În ceea ce o privește pe intervenientă, aceasta împărtășește în esență argumentele EUIPO cu privire la al doilea aspect al primului motiv.
- 53 Trebuie amintit că, în temeiul dispozițiilor coroborate ale articolului 52 alineatul (1) litera (a) și ale articolului 7 alineatul (1) litera (g) din Regulamentul nr. 207/2009, nulitatea mărcii se declară atunci când a fost înregistrată, deși este de natură să înșele publicul, de exemplu asupra naturii, calității sau provenienței geografice a produsului sau a serviciului.
- 54 Potrivit unei jurisprudențe constante, singura dată pertinentă pentru examinarea unei cereri de declarare a nulității este cea a depunerii cererii de înregistrare a mărcii contestate (Ordonanța din 24 septembrie 2009, Bateaux mouches/OAPI, C-78/09 P, nepublicată, EU:C:2009:584, punctul 18, și Ordonanța din 23 aprilie 2010, OAPI/Frosch Touristik, C-332/09 P, nepublicată, EU:C:2010:225, punctul 41). Jurisprudența admite însă luarea în considerare a unor elemente ulterioare datei respective cu condiția ca acestea să privească situația de la data depunerii cererii de înregistrare a mărcii [Hotărârea din 3 iunie 2009, Frosch Touristik/OAPI – DSR touristik (FLUGBÖRSE), T-189/07, EU:T:2009:172, punctele 19 și 28].
- 55 Cazurile prevăzute la articolul 7 alineatul (1) litera (g) din Regulamentul nr. 207/2009 presupun să poată fi reținută existența unei înșelări efective sau a unui risc suficient de grav de înșelare a consumatorului [a se vedea Hotărârea din 26 octombrie 2017, Alpirsbacher Klosterbräu Glauner/EUIPO (Klosterstoff), T-844/16, EU:T:2017:759, punctul 42 și jurisprudența citată].
- 56 Aprecierea motivului menționat la articolul 7 alineatul (1) litera (g) din Regulamentul nr. 207/2009 nu poate fi realizată decât, pe de o parte, în raport cu produsele sau serviciile în cauză și, pe de altă parte, în raport cu percepția publicului relevant asupra mărcii [a se vedea Hotărârea din 22 martie 2018, Safe Skies/EUIPO – Travel Sentry (TSA LOCK), T-60/17, nepublicată, EU:T:2018:164, punctul 63 și jurisprudența citată].
- 57 În plus, articolul 7 alineatul (1) litera (g) din Regulamentul nr. 207/2009 implică o desemnare suficient de specifică a caracteristicilor potențiale ale produselor și ale serviciilor acoperite de marcă. Numai atunci când

- consumatorul vizat este determinat să creadă că produsele și serviciile au anumite caracteristici pe care nu le au în realitate este înșelat de marcă [a se vedea Hotărârea din 29 noiembrie 2018, Khadi and Village Industries Commission/EUIPO – BNP Best Natural Products (Khadi Ayurveda), T-683/17, nepublicată, EU:T:2018:860, punctul 53 și jurisprudența citată].
- 58 În temeiul articolului 7 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009 [devenit articolul 7 alineatul (2) din Regulamentul 2017/1001], articolul 7 alineatul (1) din același regulament se aplică chiar dacă motivele de refuz nu există decât într-o parte a Uniunii.
- 59 În speță, Camera superioară de recurs a examinat mai întâi caracteristicile intrinseci ale mărcii contestate pentru a stabili sensul acesteia pentru publicul relevant, ținând seama de produsele desemnate în cererea de înregistrare a mărcii. Camera de recurs a considerat că, la vederea mărcii contestate aplicate pe produsele în cauză, consumatorii hispanofoni ar crede că acestea provin din Irlanda.
- 60 Camera superioară de recurs a dedus din analiza menționată a mărcii contestate că, „deja la momentul depunerii sale”, aceasta era înșelătoare pentru publicul relevant. Pentru a „confirma” concluzia respectivă, ea a luat în considerare probele prezentate de persoanele care au solicitat declararea nulității, în special o decizie a diviziei de anulare a EUIPO din 25 septembrie 2002 prin care s-a declarat nulitatea unei **mărci** care cuprindea elementul „la irlandesa” similar cu marca contestată. Probele erau constituite de asemenea din următoarele elemente, ulterioare datei de depunere a cererii de înregistrare a mărcii:
- catalogul online al reclamantei, datând din anul 2014;
  - fotografiile ale unor produse alimentare care poartă marca contestată fabricate în anul 2016 și cumpărate în Spania în același an.
- 61 Potrivit Camerei superioare de recurs, din aceste elemente de probă, în special din informațiile de pe ambalajele produselor și de pe etichetele acestora, indicate cu caractere foarte mici sau sub formă de coduri de țară sau numere legate de marca de sănătate, reieșea că aceste produse fuseseră fabricate în alte țări decât Irlanda. De altfel, reclamanta ar fi admis în observațiile prezentate în fața Camerei superioare de recurs că marca contestată „nu [era] limitată doar la produsele provenite din Irlanda”.
- 62 Camera superioară de recurs a invocat de asemenea hotărâri judecătorești spaniole și o decizie a Oficiului Spaniol pentru Brevete și **Mărci**, toate anterioare datei de depunere a cererii de înregistrare a mărcii contestate, pentru a „confirma” caracterul înșelător al acesteia.
- 63 Trebuie să se observe că articolele 52-54 din Regulamentul nr. 207/2009 (articolele 53 și 54 au devenit articolele 60 și 61 din Regulamentul 2017/1001) reglementează cauzele de nulitate a unei **mărci** a Uniunii Europene, în timp ce o dispoziție distinctă, articolul 51 din regulamentul menționat, privește cauzele de decădere.
- 64 În plus, este necesar să se arate că, în temeiul dispozițiilor coroborate ale articolului 52 alineatul (1) litera (a) și ale articolului 7 alineatul (1) litera (g) din Regulamentul nr. 207/2009, caracterul înșelător al unei **mărci** constituie o cauză de nulitate absolută a acesteia și, pe de altă parte, în temeiul articolului 51 alineatul (1) litera (c) din regulamentul menționat, o cauză de decădere.
- 65 Or, articolul 51 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 207/2009 prevede în mod explicit că acest caracter înșelător al unei **mărci** înregistrate, care justifică declararea titularului său ca fiind decăzut din drepturi, decurge din utilizarea lor, în timp ce dispozițiile coroborate ale articolului 52 alineatul (1) litera (a) și ale articolului 7 alineatul (1) litera (g) din regulamentul menționat, care prevăd sancțiunea nulității pentru marca ce a fost înregistrată în pofida caracterului său înșelător, nu conțin referiri la o asemenea utilizare.
- 66 Rezultă din cele ce precedă că, în principiu, examinarea unei cereri de decădere în sensul articolului 51 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 207/2009 necesită luarea în considerare a utilizării efective a mărcii, așadar, a unor elemente ulterioare depunerii cererii de înregistrare a acesteia, în condițiile în care această situație nu se regăsește în vederea examinării unei cereri de declarare a nulității introduse în temeiul dispozițiilor coroborate ale articolului 52 alineatul (1) litera (a) și ale articolului 7 alineatul (1) litera (g) din Regulamentul nr. 207/2009. Astfel, examinarea unei asemenea cereri de declarare a nulității impune să se

stabilească faptul că semnul depus în vederea înregistrării ca marcă era în sine de natură să înșele consumatorul la momentul depunerii cererii de înregistrare, gestionarea ulterioară a semnului menționat fiind lipsită de relevanță (a se vedea în acest sens Hotărârea din 8 iunie 2017, W. F. Gözze Frottierweberei și Gözze, C-689/15, EU:C:2017:434, punctele 55 și 56).

- 67 Acest principiu este confirmat de jurisprudența potrivit căreia singura dată pertinentă pentru examinarea unei cereri de declarare a nulității este cea a depunerii cererii de înregistrare a mărcii contestate (Ordonanța din 24 septembrie 2009, Bateaux mouches/OAPI, C-78/09 P, nepublicată, EU:C:2009:584, punctul 18, și Ordonanța din 23 aprilie 2010, OAPI/Frosch Touristik, C-332/09 P, nepublicată, EU:C:2010:225, punctul 41) și potrivit căreia elemente ulterioare datei cererii de înregistrare a mărcii nu pot fi luate în considerare decât cu condiția ca acestea să se refere la situația de la data respectivă (Hotărârea din 3 iunie 2009, FLUGBÖRSE, T-189/07, EU:T:2009:172, punctele 19 și 28).
- 68 Cu alte cuvinte, în materie de nulitate, problema care se ridică este dacă marca ar fi trebuit să nu fie înregistrată *ab initio* pentru motive care existau deja la data cererii de înregistrare a mărcii, luarea în considerare a unor elemente ulterioare neputând servi decât la lămurirea împrejurărilor astfel cum se prezentau la acea dată.
- 69 În lumina acestor considerații trebuie să se stabilească dacă Camera superioară de recurs a decis în mod întemeiat să declare nulitatea mărcii contestate pentru motivul că era de natură să înșele publicul cu privire la proveniența geografică a produselor în cauză.
- 70 După cum s-a constatat la punctul 36 de mai sus, Camera superioară de recurs a considerat în mod corect că publicul relevant va percepe marca contestată ca indicând că produsele acoperite de aceasta au o origine irlandeză.
- 71 În schimb, așa cum arată în mod întemeiat reclamanta, în scopul aplicării articolului 7 alineatul (1) litera (g) din Regulamentul nr. 207/2009, Camera superioară de recurs trebuia să verifice dacă la data cererii de înregistrare nu exista o contradicție între informația pe care o vehicula marca contestată și caracteristicile produselor desemnate în cererea menționată [a se vedea în acest sens Hotărârea din 27 octombrie 2016, Caffè Nero Group/EUIPO (CAFFÈ NERO), T-29/16, nepublicată, EU:T:2016:635, punctele 45-50, și Hotărârea din 13 mai 2020, SolNova/EUIPO – Canina Pharma (BIO-INSECT Shocker), T-86/19, EU:T:2020:199, punctele 70-87]. Or, trebuie arătat că lista produselor acoperite de marca contestată nu cuprindea nicio indicație privind proveniența lor geografică și că aceasta putea, așadar, să acopere produse provenite din Irlanda. Prin urmare, spre deosebire de împrejurările asupra cărora Tribunalul s-a pronunțat în cauzele CAFFÈ NERO (T-29/16, nepublicată, EU:T:2016:635) și BIO-INSECT Shocker (T-86/19, EU:T:2020:199), citate anterior, în speță nu exista la data depunerii cererii de înregistrare a mărcii contestate nicio contradicție între aceasta și produsele desemnate, așa încât era exclus să se constate că o asemenea marcă avea un caracter înșelător la acea dată.
- 72 Având în vedere că la data cererii de înregistrare nu exista nicio contradicție între marca contestată și produsele acoperite de aceasta, Camera superioară de recurs a reproșat în mod eronat reclamantei că nu a limitat lista acestor produse la cele provenite din Irlanda. Astfel, introducerea unei asemenea limitări în aceasta nu era impusă de articolul 7 alineatul (1) litera (g) din Regulamentul nr. 207/2009, care urmărește să împiedice înregistrarea unor **mărci** de natură să înșele publicul.
- 73 În plus, întrucât marca contestată nu putea fi considerată înșelătoare la data cererii de înregistrare, în 2013, probele ulterioare, care datează din anii 2014 și 2016, de care a ținut seama Camera superioară de recurs nu puteau confirma un astfel de caracter înșelător. Având în vedere dosarul cauzei, nu s-a dovedit că aceste probe ulterioare priveau situația la data depunerii cererii de înregistrare a mărcii și, în consecință, jurisprudența ilustrată în Hotărârea din 3 iunie 2009, FLUGBÖRSE (T-189/07, EU:T:2009:172), care ar fi putut autoriza luarea în considerare a unor asemenea probe, nu era aplicabilă în speță.
- 74 Pe de altă parte, Camera superioară de recurs a arătat că „[se stabilise] – și [reclamanta] nu a negat – că marca era deja utilizată înainte de data depunerii sale”. Ea nu explică însă modul în care „s-a stabilit” această utilizare a mărcii contestate anterioară depunerii și modul în care o astfel de utilizare anterioară ar demonstra natura înșelătoare a acestei **mărci**.

- 75 În ceea ce privește decizia diviziei de anulare a EUIPO din 25 septembrie 2002, precum și hotărârile judecătorești spaniole și o decizie a Oficiului Spaniol pentru Brevete și **Mărci**, menționate în decizia atacată și anterioare datei de depunere a cererii de înregistrare a mărcii contestate, trebuie amintit că nici practica decizională a EUIPO, nici deciziile autorităților naționale nu pot fi obligatorii pentru Tribunal [a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 martie 2012, Ella Valley Vineyards/OAPI – HFP (ELLA VALLEY VINEYARDS), T-32/10, EU:T:2012:118, punctul 54 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 28 octombrie 2020, Electrolux Home Products/EUIPO – D. Consult (FRIGIDAIRE), T-583/19, nepublicată, EU:T:2020:511, punctul 31 și jurisprudența citată]. Aceste decizii nu permit să se eludeze cadrul de analiză stabilit de legislația Uniunii și necesar pentru examinarea unei cereri de declarare a nulității cum este cea în discuție în speță, acest cadru nefiind același cu cel aplicabil examinării unei cereri de decădere.
- 76 Rezultă din cele ce precedă că primul motiv nu este fondat în ceea ce privește al treilea aspect, dar este fondat în ceea ce privește primul și al doilea aspect, examinate împreună, întrucât Camera superioară de recurs a săvârșit o eroare în aplicarea dispozițiilor coroborate ale articolului 52 alineatul (1) litera (a) și ale articolului 7 alineatul (1) litera (g) din Regulamentul nr. 207/2009.
- 77 Această eroare afectează legalitatea primului pilon al deciziei atacate. Ea nu poate însă conduce la anularea deciziei atacate decât dacă al doilea pilon al acesteia este de asemenea afectat de nelegalitate.
- Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 52 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009*
- 78 Reclamanta susține că Camera superioară de recurs nu a demonstrat că era de rea-credință atunci când a depus cererea de înregistrare a mărcii contestate. Ea arată că a utilizat peste 40 de ani **mărci** similare ce cuprind elementul „la irlandesa”, care sunt încă valabile, și că reaua sa credință nu poate fi dedusă din încetarea relației sale comerciale cu intervenienta în anul 2011. Camera superioară de recurs s-ar fi concentrat în mod nejustificat pe exemple de litigii sau de înregistrări refuzate în ceea ce privește **mărci** similare care cuprind elementul „la irlandesa” și ar fi considerat în mod eronat ca indicii ale relei-credințe a reclamantei anumite caracteristici ale mărcii contestate, în special elementele figurative ale acesteia, culoarea sa și faptul că evocă o origine geografică.
- 79 EUIPO și intervenienta contestă argumentele reclamantei.
- 80 Trebuie să se observe că, potrivit articolului 52 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009, nulitatea mărcii se declară atunci când solicitantul era de rea-credință în momentul depunerii cererii de înregistrare a mărcii.
- 81 Din aceeași dispoziție rezultă că momentul relevant pentru aprecierea existenței relei-credințe a solicitantului este cel al depunerii cererii de înregistrare de către persoana interesată (Hotărârea din 11 iunie 2009, Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, C-529/07, EU:C:2009:361, punctul 35). Cu toate acestea, utilizarea mărcii contestate poate constitui un element care trebuie luat în considerare pentru a caracteriza intenția care a stat la baza cererii de înregistrare, inclusiv o utilizare ulterioară datei acestei cereri [a se vedea în acest sens Hotărârea din 1 februarie 2012, Carrols/OAPI – Gambettola (Pollo Tropical CHICKEN ON THE GRILL), T-291/09, EU:T:2012:39, punctul 76, Hotărârea din 8 mai 2014, Simca Europe/OAPI – PSA Peugeot Citroën (Simca), T-327/12, EU:T:2014:240, punctul 48, și Hotărârea din 23 mai 2019, Holzer y Cia/EUIPO – Annco (ANN TAYLOR și AT ANN TAYLOR), T-3/18 și T-4/18, EU:T:2019:357, punctul 126].
- 82 Noțiunea de „rea-credință” care figurează la articolul 52 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009 nu este nici definită, nici delimitată, nici măcar descrisă în vreun fel în legislație [a se vedea Hotărârea din 11 iulie 2013, SA.PAR./OHMI – Salini Costruttori (GRUPPO SALINI), T-321/10, EU:T:2013:372, punctul 19 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 8 martie 2017, Biernacka-Hoba/EUIPO – Formata Bogusław Hoba (Formata), T-23/16, nepublicată, EU:T:2017:149, punctul 41 și jurisprudența citată]. Potrivit jurisprudenței, această noțiune nu poate fi circumscrisă la o categorie limitată de împrejurări particulare. Astfel, obiectivul de interes general al acestei dispoziții, care constă în împiedicarea înregistrărilor de **mărci** abuzive sau contrare practicilor loiale în domeniul industrial și comercial, ar fi compromis dacă reaua-credință nu ar putea fi demonstrată decât în împrejurări enumerate limitativ [a se vedea Hotărârea din 21 aprilie 2021, Hasbro/EUIPO – Kreativni Dogadaji (MONOPOLY), T-663/19, EU:T:2021:211, punctul 37 și jurisprudența citată].

- 83 Orice susținere privind reaua-credință trebuie apreciată în mod global, ținând seama de ansamblul împrejurărilor de fapt pertinente din speță (Hotărârea din 12 septembrie 2019, Koton Mağazacılık Tekstil Sanayi ve Ticaret/EUIPO, C-104/18 P, EU:C:2019:724, punctul 47).
- 84 Astfel, rezultă dintr-o jurisprudență constantă că, în cadrul analizei globale efectuate în temeiul articolului 52 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009, se poate ține seama de originea semnului contestat și de utilizarea acestuia de la crearea sa, de logica comercială în care se înscrie depunerea cererii de înregistrare a semnului ca marcă a Uniunii Europene, precum și de cronologia evenimentelor care au caracterizat momentul depunerii cererii (a se vedea Hotărârea din 21 aprilie 2021, MONOPOLY, T-663/19, EU:T:2021:211, punctul 38 și jurisprudența citată).
- 85 În plus, trebuie să se ia în considerare intenția solicitantului la momentul depunerii cererii de înregistrare, element subiectiv care trebuie determinat prin referire la circumstanțele obiective ale speței (Hotărârea din 11 iunie 2009, Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, C-529/07, EU:C:2009:361, punctele 41 și 42, și Hotărârea din 8 martie 2017, Formata, T-23/16, nepublicată, EU:T:2017:149, punctul 44). În această privință trebuie examinată intenția solicitantului unei **mărci**, astfel cum poate fi dedusă din circumstanțele obiective și din acțiunile concrete ale acestuia, din rolul sau din poziția sa, din cunoașterea acestuia cu privire la utilizarea semnului anterior, din legăturile de natură contractuală, precontractuale sau postcontractuale pe care le avea cu persoana care solicită declararea nulității, din existența unor îndatoriri sau obligații reciproce și, mai general, din toate situațiile obiective de conflict de interese în care a acționat solicitantul mărcii (Hotărârea din 11 iulie 2013, GRUPPO SALINI, T-321/10, EU:T:2013:372, punctul 28).
- 86 Revine părții care solicită declararea nulității și care înțelege să se întemeieze pe acest motiv sarcina de a dovedi împrejurările care permit să se concluzioneze că titularul unei **mărci** a Uniunii Europene era de rea-credință în momentul depunerii cererii de înregistrare a acesteia din urmă [a se vedea Hotărârea din 26 februarie 2015, Pangyrus/OAPI – RSVP Design (COLOURBLIND), T-257/11, nepublicată, EU:T:2015:115, punctul 63 și jurisprudența citată].
- 87 Buna-credință se prezumă până la proba contrară (Hotărârea din 8 martie 2017, Formata, T-23/16, nepublicată, EU:T:2017:149, punctul 45 și jurisprudența citată).
- 88 În speță, Camera superioară de recurs enumeră mai multe elemente care, în opinia sa, permit să se concluzioneze că reclamanta era de rea-credință atunci când a solicitat înregistrarea mărcii contestate.
- 89 În primul rând, Camera superioară de recurs reiterează constatarea potrivit căreia marca contestată induce consumatorul hispanofon în eroare prin stabilirea unei legături geografice clare cu Irlanda, în condițiile în care produsele în cauză nu provin din această țară.
- 90 În al doilea rând, Camera superioară de recurs arată că, din cauza acestui caracter înșelător, **mărci** care conțin elementul „la irlandesa” similare cu cea în discuție în speță și care acoperă liste de produse mai specifice au fost anulate sau refuzate de EUIPO și de autoritățile judiciare și administrative spaniole și că, întrucât aceste decizii defavorabile reclamantei au fost pronunțate în anii 2000, 2001 și 2002, cu mult înainte de data depunerii cererii de înregistrare a mărcii contestate, în anul 2013, reclamanta avea în mod necesar cunoștința de aceasta la acea dată. Această cunoaștere ar fi confirmată de faptul că reclamanta a obținut ulterior înregistrări spaniole de **mărci** similare prin includerea explicită în descrierea produselor a unei restricții geografice referitoare la Irlanda, ceea ce nu a făcut în ceea ce privește marca contestată.
- 91 În al treilea rând, Camera superioară de recurs constată că mulți ani reclamanta a fost reprezentanta exclusivă a intervenientei și cumpăra unt irlandez vrac de la aceasta, îl ambala și îl vindea în Insulele Canare. Camera superioară de recurs consideră că marca spaniolă La Irlandesa depusă în anul 1967 de reclamantă avea ca scop promovarea în Spania a vânzării de unt de origine irlandeză, că această marcă s-a născut din relația contractuală dintre reclamantă și intervenientă și că marca menționată era legată de originea irlandeză a produselor pe care reclamanta era autorizată să le vândă în cadrul acestei relații. Potrivit Camerei superioare de recurs, după încetarea relației comerciale respective în anul 2011, reclamanta a continuat să vândă produse sub **mărci** care cuprindeau cuvintele „la” și „irlandesa”, deși acestea nu mai erau de origine irlandeză. Reclamanta nu ar fi demonstrat o logică comercială legitimă care să explice depunerea cererii de înregistrare a mărcii contestate și nici logica economică a utilizării acesteia după încetarea relației comerciale cu intervenienta în anul 2011. Reclamanta nu ar fi urmărit, așadar, decât să obțină un avantaj necuvenit dintr-o relație comercială terminată pentru a continua să profite de imaginea produselor irlandeze.

- 92 În al patrulea rând, Camera superioară de recurs a considerat că, ținând seama de utilizarea înșelătoare a mărcii contestate, de deciziile anterioare ale EUIPO și ale autorităților spaniole, precum și de relația comercială anterioară și încheiată în prezent cu intervenienta, reclamanta intenționa la momentul depunerii cererii de înregistrare a mărcii contestate să continue să inducă în eroare publicul cu privire la proveniența geografică a produselor în cauză și să obțină avantaje din imaginea pozitivă a produselor irlandeze. Reclamanta ar fi avut, așadar, o intenție necinstită, depunând în mod deliberat cererea de înregistrare a mărcii contestate pentru a crea o asocieră cu Irlanda.
- 93 Ținând seama de toate aceste elemente, Camera superioară de recurs a dedus reaua-credință a reclamantei atunci când a depus cererea de înregistrare a mărcii contestate. În consecință, a declarat că marca respectivă era lovită de nulitate și în acest temei.
- 94 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că din jurisprudența citată la punctul 81 de mai sus rezultă că, pentru a soluționa problema dacă reclamanta era de rea-credință atunci când a solicitat înregistrarea mărcii contestate, Camera superioară de recurs se putea întemeia în mod valabil pe elemente de probă ulterioare datei depunerii cererii de înregistrare a mărcii contestate, întrucât aceste elemente constituiau indicii cu privire la situația la data pertinentă, și chiar pe utilizarea mărcii contestate ulterior depunerii menționate.
- 95 În speță, în primul rând, în ceea ce privește utilizarea înșelătoare a mărcii contestate, părțile nu contestă că decenii la rând reclamanta a vândut unt de origine irlandeză sub marca în cauză în cadrul relației sale contractuale cu intervenienta, că, după ce relația respectivă a încetat, a continuat să vândă produse alimentare sub marca menționată și că o parte semnificativă dintre acestea, inclusiv produse lactate și mezeluri, nu erau de origine irlandeză. În orice caz, reclamanta nu a susținut că toate produsele pe care le vindea sub marca contestată proveneau din Irlanda.
- 96 Cu alte cuvinte, reclamanta a vândut produse sub marca contestată, deși o parte semnificativă dintre acestea nu erau de origine irlandeză și nu corespundeau, așadar, percepției pe care o avea publicul relevant asupra lor.
- 97 Or, deși această împrejurare este lipsită de relevanță în vederea examinării primului motiv, întemeiat pe dispozițiile coroborate ale articolului 52 alineatul (1) litera (a) și ale articolului 7 alineatul (1) litera (g) din Regulamentul nr. 207/2009, ea nu este lipsită de relevanță în vederea examinării celui de al doilea motiv, întemeiat pe reaua-credință a reclamantei.
- 98 Astfel, odată ce reclamanta a extins utilizarea mărcii contestate la alte produse decât untul de origine irlandeză, consumatorii hispanofoni, care constituie publicul relevant, puteau fi induși în eroare cu privire la proveniența geografică a acestor produse întrucât fuseseră obișnuiți decenii la rând cu aplicarea mărcii contestate pe unt provenit din Irlanda. Un asemenea comportament este un indiciu de rea-credință deoarece arată că la momentul depunerii cererii de înregistrare a mărcii contestate reclamanta a intenționat să transfere în mod necuvenit avantajul obținut din asocierea cu Irlanda asupra unor produse care nu au această proveniență geografică, în special după încetarea relației sale comerciale cu intervenienta, care îi furniza unt irlandez.
- 99 În această privință, informațiile care figurează eventual pe ambalajele și pe etichetele produselor vândute de reclamantă nu sunt susceptibile în sine să înlăture riscul de a induce în eroare consumatorul. Astfel, având în vedere că sunt indicate cu caractere foarte mici sau sub formă de coduri de țară sau de numere legate de marca de sănătate, nu este sigur că aceste informații sunt percepute în mod sistematic de publicul relevant.
- 100 În al doilea rând, în ceea ce privește cauzele în care **mărci** care conțin elementul „la irlandesa” similare cu cea în discuție în speță au fost anulate sau refuzate de EUIPO și de autoritățile judiciare și administrative spaniole în anii 2000, 2001 și 2002, este adevărat că acestea nu pot fi obligatorii pentru Tribunal și că, în orice caz, nu permit să se stabilească dacă marca contestată este înșelătoare în sensul articolului 7 alineatul (1) litera (g) din Regulamentul nr. 207/2009, dar confirmă că marca contestată putea fi percepută de publicul relevant ca indicând că produsele pe care era aplicată erau de origine irlandeză. Acestea arată de asemenea că utilizarea mărcii contestate pentru produse care nu au o origine irlandeză făcea obiectul unor controverse cu privire la caracterul său potențial înșelător, fapt de care reclamanta avea în mod necesar cunoștință la data cererii de înregistrare a acestei **mărci** și care este, așadar, de natură să confirme existența relei sale credințe la acea dată.

- 101 În al treilea și ultimul rând, Camera superioară de recurs a putut în mod întemeiat să se întemeieze pe elementele de probă care i-au fost prezentate, care permit în special să se stabilească cronologia evenimentelor ce au caracterizat depunerea cererii de înregistrare a mărcii contestate, pentru a concluziona că reclamanta a adoptat o strategie comercială de asociere cu mărcile care conțineau elementul „la irlandesa” care erau legate de fosta relație comercială a reclamantei cu intervenienta (a se vedea în acest sens Hotărârea din 8 mai 2014, Simca, T-327/12, EU:T:2014:240, punctul 63, și Hotărârea din 23 mai 2019, ANN TAYLOR și AT ANN TAYLOR, T-3/18 și T-4/18, EU:T:2019:357, punctul 164) în scopul de a continua să obțină un beneficiu din relația încheiată respectivă și din mărcile care erau legate de aceasta [a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 mai 2019, Moreira/EUIPO – DA Silva Santos Júnior (NEYMAR), T-795/17, nepublicată, EU:T:2019:329, punctele 49-51 și 55].
- 102 Din considerațiile care precedă se poate deduce că înregistrarea mărcii contestate era contrară practicilor loiale în domeniul industrial și comercial. Prin urmare, Camera superioară de recurs a concluzionat în mod întemeiat în sensul relei-credințe a reclamantei atunci când aceasta a solicitat înregistrarea mărcii contestate.
- 103 Niciunul dintre argumentele invocate de reclamante nu este susceptibil să repună în discuție această concluzie.
- 104 În legătură cu argumentele reclamantei potrivit cărora aceasta a utilizat peste 40 de ani **mărci** similare înregistrate la nivel european sau național care conțin elementul „la irlandesa”, care ar fi încă valabile, și potrivit cărora Camera superioară de recurs nu ar fi trebuit să se concentreze numai asupra litigiilor sau asupra cererilor de înregistrare refuzate, este suficient să se amintească din nou că, în cadrul controlului său de legalitate, Tribunalul nu este ținut nici de practica decizională a EUIPO (a se vedea în acest sens Hotărârea din 28 octombrie 2020, FRIGIDAIRE, T-583/19, nepublicată, EU:T:2020:511, punctul 31 și jurisprudența citată), nici de o decizie intervenită la nivelul unui stat membru prin care se admite caracterul înregistrabil al unui semn ca marcă națională [a se vedea în acest sens Hotărârea din 17 noiembrie 2021, Jakober/EUIPO (Forma unei cești), T-658/20, nepublicată, EU:T:2021:795, punctul 41]. Aceste argumente trebuie, așadar, înlăturate.
- 105 În ceea ce privește argumentul reclamantei potrivit căruia reaua sa credință nu poate fi dedusă din încetarea relației sale comerciale cu intervenienta, în anul 2011, acesta trebuie respins pentru motivul că mărcile care cuprind elementul „la irlandesa”, cum este marca contestată, erau legate de această relație și că încetarea ei era o împrejurare relevantă pentru aprecierea intenției reclamantei la momentul depunerii cererii de înregistrare a mărcii contestate [a se vedea în acest sens Hotărârea din 30 aprilie 2019, Kuota International/EUIPO – Sintema Sport (K), T-136/18, nepublicată, EU:T:2019:265, punctul 45]. Astfel, reclamanta a continuat să utilizeze marca contestată după încetarea acestei relații, pentru produse care nu provin din Irlanda, în condițiile în care originea irlandeză a produselor era un aspect fundamental al relației menționate și al utilizării inițiale a mărcii respective.
- 106 În sfârșit, cu privire la reproșul adus Camerei superioare de recurs de a fi considerat drept indicii de rea-credință anumite caracteristici ale mărcii contestate, în special elementele figurative ale acesteia, culoarea sa și faptul că evoca o origine geografică, pe de o parte, trebuie amintit că, așa cum s-a arătat la punctele 24-36 de mai sus, Camera superioară de recurs a concluzionat în mod întemeiat că, la vederea mărcii contestate aplicate pe produsele în cauză, consumatorii hispanofoni ar fi determinați să creadă că aceste produse provin din Irlanda, având în vedere înseși caracteristicile acestei **mărci**. Pe de altă parte, conform jurisprudenței amintite la punctul 83 de mai sus, Camera superioară de recurs trebuia să țină seama de toate împrejurările de fapt pertinente în cadrul unei aprecieri globale a speței și putea, așadar, să ia în considerare în mod valabil, dintre toate aceste împrejurări, percepția publicului relevant asupra mărcii contestate în ceea ce privește produsele în cauză.
- 107 Având în vedere cele de mai sus, al doilea motiv trebuie respins.
- 108 Ținând seama de ansamblul considerațiilor care precedă, este necesar să se concluzioneze că faptul că primul motiv este fondat nu are incidență asupra legalității deciziei atacate întrucât al doilea motiv, îndreptat împotriva celui de al doilea pilon al acesteia, nu este, la rândul său, fondat, iar acest al doilea pilon este de natură să justifice în sine partea dispozitivă a acestei decizii (a se vedea Hotărârea din 29 ianuarie 2020, ENCANTO, T-239/19, nepublicată, EU:T:2020:12, punctul 49 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 20 ianuarie 2021, MANUFACTURE PRIM 1949, T-656/18, nepublicată, EU:T:2021:17, punctul 19 și jurisprudența citată).

109 Prin urmare, acțiunea trebuie respinsă.

Cu privire la cheltuielile de judecată

110 Potrivit articolului 134 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată.

111 Întrucât reclamanta a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată, conform concluziilor EUIPO și ale intervenientei.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a șasea extinsă)

declară și hotărăște:

- 1) **Respinge acțiunea.**
- 2) **Obligă Hijos de Moisés Rodríguez González, SA la plata cheltuielilor de judecată.**

Marcoulli
Iliopoulos

Frimodt Nielsen

Schwarcz